

всичкитѣ му придворни и то въ кжсо врѣме.

Всички шивачи се отказали да взематъ поржчката, защото се страхували, че ще бждатъ наказани, ако не могатъ на врѣме и по угода да я изкаратъ.

Нашиятъ шивачъ не му мислѣлъ много-много. Той казалъ:

— Азъ ще я изкарамъ два пжти по-скоро и по-добрѣ.

И получилъ поржчката. Отъ радость той не усѣщаль кражката подъ себе си. Сега той ще забогатѣе!

Много шивачи му прѣдлагали да му помогнатъ въ работата, за която били нуждни стотини ржцѣ. Той имъ отказаль.

— Ший! — извикаль той страшно на иглата, — и работата закипѣла.

Сега вече нѣмало врѣме да се мързелува и разсъждава; трѣбвало да се работи и день и нощъ.

— Стопанино, това е невъзможно, — охкала иглата. — Това не е по моитѣ сили.

— Какъ? крещѣль шивачътъ. — Тогава защо ми си ти? Заради тебе азъ си дадохъ ржцѣтъ... Хайде работи и остави на страна тѣзи праздни приказки...

Иглата работѣла безъ почивка, и всѣки день тѣй слабѣла, че била вече за съжаление.

— Стопанино, — охкала тя, — остави ме да почина. Не погубвай и себе си, и мене.

— Мълчи, извикаль шивачътъ, — ти ми вече омръзна,

* *
*

Една сутринъ се чуло въ шивалната „прасъ!“ и иглата се счупила.

Работата била спрѣна. Нѣмало кой да работи.

Отначало шивачътъ не могълъ да разбере, какво станало.

— Ший! Ший! — викаль той яростно.

— Ахъ! плакала иглата. — Азъ не мога вече да работя. Самъ ти трѣбва да изкарвашъ всичко.

Шивачътъ падналь въ отчаяние. Той тичаль като лудъ изъ стаята и си повтаряль: „Ахъ, азъ съмъ нещастень. Азъ съмъ нещастень!“

Той се опиталь самъ да шие, но праздни ржкави шиятъ ли? Затекълъ се той при другитѣ шивачи и ги замолилъ